

Sygn. akt IV KK 547/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2018 r.

sprawy **K.U.**,

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 3 lutego 2017 r.,

sygn. akt VII Ka [...],

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 11 sierpnia 2016 r.,

sygn. akt II K [...]

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego J.C. z Kancelarii Radcy Prawnego w C. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa zł 80/100), w tym 23 % VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 11 sierpnia 2016 r., sygn. akt II K [...], K.U. został uznany za winnego tego, że w nieustalonym czasie w okresie od listopada do grudnia 2015 r w K. woj. [...] poprzez powieszenie na sznurze przyczepionym do drabiny, a następnie uderzaniu drewnianym klockiem i grabiami

doprowadził do śmierci psa, tj. popełnienia czynu z art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt i za ten czyn została mu wymierzona kara 2 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1). Na podstawie art. 35 ust. 3a wyżej wskazanej ustawy orzeczono wobec oskarżonego tytułem środka karnego zakaz posiadania zwierząt przez okres lat 8 (pkt 2), a na podstawie art. 43b k.k. orzeczono podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez jego publikację w wydaniu drukowanym i internetowym „Gazety..” (pkt 3). Wyrokiem tym rozstrzygnięto także w przedmiocie kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu, a także w przedmiocie kosztów postępowania (pkt 4 i 5).

Wyrok ten został zaskarżony apelacjami przez oskarżonego oraz jego obrońcę, a także prokuratora, który zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec K.U. kary 2 miesięcy pozbawienia wolności i wniósł o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary roku pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w C., wyrokiem z dnia 3 lutego 2017 r., sygn. akt VII Ka [...], zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do K.U. w zakresie orzeczenia o karze pozbawienia wolności w ten sposób, że podwyższył jej wymiar z 2 do 6 miesięcy pozbawienia wolności, a w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy rozstrzygając jednocześnie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu oraz kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca K.U.. Skarżący zarzucił temu orzeczeniu: rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 434 § 1 k.p.k. poprzez orzeczenie na niekorzyść oskarżonego w oparciu o uchybienie, którego oskarżyciel publiczny nie podniósł w swoim środku odwoławczym polegające na dokonaniu przez sąd odwoławczy nowego i niekorzystnego dla oskarżonego K.U. ustalenia faktycznego, że jest osobą zdemoralizowaną, co skutkowało wymierzeniem oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wyższym wymiarze, tj. z dwóch do sześciu miesięcy, wobec przyjęcia, że kara orzeczona przez sąd pierwszej instancji byłaby niewspółmiernie łagodna, pomimo że oskarżyciel publiczny nie kwestionował ustaleń sądu pierwszej instancji dotyczących osoby oskarżonego, a zatem poczynienie ustaleń, że oskarżony K.U. jest osobą zdemoralizowaną wykraczało poza uchybienia podniesione w środku odwoławczym oskarżyciela publicznego. Podnosząc ten

zarzut obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w C. i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w L. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego K.U. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Sąd Najwyższy w pełni akceptuje stanowisko prokuratora wyrażone w pisemnej odpowiedzi na kasację, iż w przedmiotowej sprawie, wbrew twierdzeniom obrońcy, nie doszło do naruszenia zakazu *reformationis in peius* określonego w art. 434 § 1 k.p.k. Sąd odwoławczy nie poczynił zmiany ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, rozszerzając katalog okoliczności obciążających K.U., a jedynie dokonał odmiennej niż Sąd I instancji oceny okoliczności, już wcześniej stwierdzonych przez ten Sąd, mających istotne znaczenie dla wymiaru orzeczonej wobec tego skazanego kary pozbawienia wolności. Wskazując, podobnie jak Sąd I instancji, na szczególnie drastyczne okoliczności sprawy oraz dotychczasową linię życiową oskarżonego, w tym wielokrotną uprzednią jego karalność, Sąd odwoławczy w pełni był uprawniony do tego, aby stwierdzić, że świadczy to o *daleko posuniętej demoralizacji jego osoby*. Zauważyć również należy, że oba sądy podkreślały, że czyn oskarżonego cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości. Sąd I instancji uznał, iż z tego powodu konieczne jest wymierzenie kary 2 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, a Sąd odwoławczy uznał, iż kara ta nie jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia. W takiej sytuacji uznając zarzut podniesiony przez prokuratora w apelacji za zasadny i podwyższając orzeczoną karę do 6 miesięcy pozbawienia wolności Sąd odwoławczy nie naruszył przepisu wskazanego przez obrońcę w kasacji.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

